

Abstrakt

Práce Dar víry a abrahamovský příběh (Gn 22,1-19) využívá autoetnografické kvalitativní metodologie k naplnění několika cílů: porozumět daru v kontextu víry, porozumět pojmu „dar víry“, propojit různá pojetí daru v abrahamovském příběhu obětování/spoutání Izáka, umět vysvětlit člověku nevěřícímu, že víra je dar. Praktické příklady darování z kontextů dobročinnosti, humanitární a rozvojové pomoci byly propojovány s teologickými inspiracemi z abrahamovského příběhu. Práce přináší inspirativní zjištění pro teorii a praxi diakoniky: Lidé jsou zcela vnořeni do řetězců a sítí vzájemného (mutuálního) obdarování, dárce a obdarovaný jsou jen situačně se proměňující role, primární dárce je Bůh. Dar je spojen s obětí, zavazuje, vzniká dluh. Na dar je třeba odpovědět například vděčností, reciprocitou anebo v rámci participace (účasti) spoluúčastí, mutualitou.

Obdarovaný dostává dar do vlastnictví, které má u darů Ducha spíše podobu správcovství. Dar se problematizuje, když se vyjadřuje oběživem (penězi). Někdy je třeba darovat „přesto!“, že obdarovaný například dar nepřijme. A někdy je třeba dárci odpovědět důvěrou, přestože se jeho požadavek zdá nesmyslný podobně jako v abrahamovském příběhu. Vztah víry, věrnosti, důvěry propojuje v mezních situacích lidi s Bohem a lidi s lidmi přesto, že se s nimi chvěje zem. Jakou roli hraje v tomto vztahu zkouška, zůstává v mé práci ne zcela objasněné. Vztah mezi dárce a obdarovaným je vzájemný, a to i mezi člověkem a Bohem, kde jde o vztah ke svrchovanému. Pro diakoniku jako teorii a praxi pomáhání a služby přináší práce důrazy na lidskou vnořenost do vztahů založených na obdarování, na mutualitu, která utváří pospolitost, na nezaslouženost a nenárokovost našeho obdarovávaného žití.